

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

¿TRAIDOR Ó XIMPLE?

A anunciarse á só de bombo y campanillas.

Los amichs del govern deyan que sortiria un folleto-ametralladora que acabaria de una vegada ab la República, ab los republicans y ab lo desistj de serne. Cada párrafo havia de ser una bateria, cada ratlla una descarga, cada lletra una bala.

A mi la pell se 'm tornava de gallina no més que al pensarhi.

¡Que sèjol! No hi há un paper de matar moscas? Donchs aquest folleto, aquest invent infernal deura ser un paper de matar republicans.

Al últim ha sortit. Respirin: encare som vius.

Es llarch: tè noranta y tantas planas de lletra menuda. Està firmat en la portada per un tal Siffler, número 725, y al final per un tal Miguel Perez.

Vostés sens dupte no sabian qu' existia un subintinent que 's deya Miguel Perez; y dormian tant tranquils, sense sospitar que aquest subintinent ja feya més de dos anys que anava recorrent l' Espanya, ab l' embós fins als uls, conspirant, comproment tropas, y amontonant tots los combustibles per fer la gran revolució 'l día qu' estallés lo volcá.

Cá, si, segons explica, ell sol vá ferho tot. Hasta sembla de ca' n Alabao. Desde la primera ratlla 's coneix que no tè gaires parroquians.

Ell vá concebir l' idea de crear l' Associació Militar Republicana, ell vá posarla á disposició de 'n Ruiz Zorrilla, y sense dinés, ni elements, passava 'l día escribint cartas ab paper y plomas que l' hi proporcionava un empleat del Ajuntament de Madrid, y valentse de un diputat, per tirarlas al correu, sense sello, en lo bussón del Congrés.

Després no 'l ván atendre. Vá ferse la revolució: ván alsarse 'ls de la Seo, 'ls de Badajoz y 'ls de Sant Domingo de la Calzada, y 's vá perdre tot perque no ván seguirse 'ls seus concells, que d' altra manera avuy seria moda portar gorro-frigi per tot dia.

Y acabat ja 'l medi de guanyarse la vida y demanar la pela fent de conspirador, lo tal Siffler agafa la ploma y escriu un folleto, explicancho tot, comproment sense solta á un gran número de personas, y dihent pestes de 'n Ruiz Zorrilla, fins al punt de acusarlo de havérseli retengut tres pessetas y de buscarli la senyora.

Verdaderament, aixó de las tres pessetas arriba fins al fondo del cor.

En ma vida hi vist, ni conto veure may més res com aquest folleto.

De alguns trossos se 'n treurian arguments per óperas bufas. En alguns altres hi brilla la bestialitat més complerta. Y cuidado que si no fos bestia, si no contés tantas mentidas com paraulas, si tot lo qu' explica hagués succehit, la publicació de aquest folleto seria una indignitat, una traició abominable.

Pero no: es simplement una bestiesa.

L' autor s' hi retrata de cos enter. L' autor es l' home que diu, que sent alfères, en lo moment d' estallar l' insurrecció de Badajoz se vestia de coronel. Las autoritats l' agafavan, lo duvan detingut de Barcelona á Tarragona, d' Herodes á Pilat, l' escorcollavan y no s' adonavan del uniforme ni dels galons. Ja se sap: com que las autoritats menján del presupuesto, tenen engrunas de pá al ull.

L' autor es l' home que assegura qu' ell sol havia compromés á 34 regiments: fixinse bé ab lo número: 34, es á dir una pesseta.

Aquí tenen lo retrato del pessetero.

Pero prescindim de falornias. Deixém sentat y establert que tot lo que 'l folleto conta es cert, que tot es exacte.

¡Cóm se comprén, cóm s' explica donchs, que un conspirador tant tremendo, l' esca del peccat dels últims levantaments, quan encare es calenta la sanch derramada á Santo Domingo, entri á Espanya impunement y en una imprenta de Madrid publiqui un folleto del qual resulta que 'l primer compromés es ell?

¡Cóm s' explica aquesta impunitat? Y un altra cosa. Ell se queixa continuament de ser molt pobre, de haverho sacrificat tot pèl partit, de no tenir un quarto. Tres pessetas vá retenirseli en Ruiz Zorrilla que l' hi han fet molta falta. Sent aixís ¡cóm comprenen vostés que un pelat com ell haja tingut diners per empéndres l' edició de un folleto, arrostrant gastos de paper é impressió que sempre exigeixen l' adelanto de una suma?

Desengányinse: aquests misteris no tenen més que una explicació. L' impunitat y 'ls elements per imprimir un folleto s' obtenen de uu modo. Judas Iscariot donará 'ls corresponents informes.

Certs serveys se venen y 's compran. Veritat es que las més de las vegadas los diners que se 'n trenhen serveixen, com ván servirli á Judas, per comprarse 'n una corda y escanyarse.

Al Sr. Siffler, sembla que l' hi servirán per comprar una finca á Granada y vigre retirat del mon. Jo al seu puesto, ja qu' en Ruiz Zorrilla, al triunfar la revolució, l' hauria fet coronel, no explica rés absolutament, si avants no 'm firman un nombrament de brigadier ó de tinent general.

Pero, segons se conta, per un resto de compassió envers lo país explotat per tants tunos, l' autor del folleto vá contentarse ab una cantitat alsada. Hi ha qui parla de 35,000 pessetas.

¡Bon profit l' hi fassan!

Una observació final.

Si es cert que al publicar lo tal folleto, obra, segons diu, per despit, á causa de un desaire que vá ferli en Ruiz Zorrilla, haurém de confessar que D. Manuel vá obrar molt bé desairantlo: y 's pot dir que vá presentir tota la baixesa de qu' era capás: ó en altres termes: ab l' olor vá coneixe 'l. L' home que ni que siga per revenjarse es capás d' escriure un folleto per l' istil, mereix lo que vá donarli en Ruiz Zorrilla, una puntada de péu á las ancas.

Per aquests personatjes es un pago adelantat, una especie d' anticipo.

Per aixó ni 'ls enemichs més acérrims de 'n Ruiz Zorrilla han tingut valor de aplaudir una acció tant baixa y tan rastrera, perque á Espanya podrém no entendre 'ns, y estar extraviats en moltas cosas; pero encare paguém tribut á la moral y á la decencia, y 'ls traidors han inspirat, inspiran é inspirarán sempre repugnancia y despreci.

P. K.

LO CEP Y 'L GRILLET.

EDICIÓ NÚMERO... NO SÉ QUANTS.

«periódich de Madrid: «Es probable que, una vegada 'ls ministros s' hajan fet cárrech dels seus departaments, se procedirá desseguida á la abolicció dels cástichs del cep y 'l grillet que s' aplica als esclaus de Cuba: abolicció promesa solemnemente per la esquerra, y un dels punts que re- quereixen una resolució més immediata.»

A Cuba:

Sessió extraordinaria de la lliga de la gent de color. Lo president:—Cabayeros: se jase sabé que sa rese- blo un despacho tili... tala... telegráfico importantísimo de Madrid, y á cuya lectura va á prosedé el secretario.

(Lo secretari llegeix un telégrama del President de la Societat abolicionista espanyola, participant que ha pujat la esquerra, y que la supresió del cep y 'l grillet se pot donar com cosa feta.)

Lo president:—Ya ven, pué, sus mersé, que podemos estar muy contenticos, poqué la noticia e sabrosísima.

Un socio:—Premítame que haga observar que eso ya se ha leio mil vese, lo méno, y nunca se ha jecho ná.

Lo president:—Oh! Pero parese que agora va de vera.

Un altre socio:—Tambien iba de vera la última ves...

Lo president:—En fin, cabayeros, jeso e lo que me disen...

Los concurrents, (dispersantse):—Veremo, veremo...

En lo despaig del President del ministeri:

—Nosaltres, senyor Posada, representém, com ja sab, la societat abolicionista espanyola.

—Y hè! ¿Que tractan de abolirme á mi?
—Solzament tractém de recordarli que la esquerra ha soltat prendas, prometent la supresiò del cep y 'l grillet á Cuba, y que ha arribat l' hora de cumplir aquesta promesa.
—¡Oh! Aixó es molt noble: no deixaré de parlarne als ministres.
—Nos retirém, pues, en la confiansa de que...
—¡Volen callar! ¡A no ser de que fossim heretjes! Dormin tranquils...

En lo Consell de ministres:
Posada Herrera:—... Y ara que parlan de impertinencias. ¿No saben qui ha vingut á xeringarme aquest mitj dia? En Labra y tres ó quatre tipos més.
Moret:—¿Demandant empleos?
Posada:—¡Gal Pitjor: demandant l' abolición del cep y 'l grillet.

(Moviment general de disgust.)
Linares:—¿Tan aviat? Aquesta gent no t' espera.
Posada:—Ja veuhen en quin compromís nos posan. ¿Qué fem ara?

Moret:—¡Qué diable! Donar allargas al assumpto, consultanthe,.... discutinthe,.... meditanthe.... estudianthe... etc., etc.

Posada:—¡Tè rahó, tè rahó!
Magnífica es, en verdad, la idea del...

La Correspondencia... ó qua'sevol altre trompeter:
«Lo ministre d' Ultramar ha dirigit una consulta al Capità general gobernador de la isla de Cuba, preguntantli sobre la conveniencia ó inconveniencia d' abolir definitivament los cástichs del cep y 'l grillet. «Tant prompte com aquella autoritat haja respost á la consulta, s' dictarán las oportunas disposiciones pera terminar aquesta cuestión»

L' endemà: res.
L' altre: res.
L' altre: res.
Passan quatre, cinch, sis, déu dias... res.
La premsa ministerial no se 'n ocupa: lo govern no 'n diu paraula: tal vegada ningú 's recorda ja d' un assumpto tan important.

Senyora Esquerra dinástica: ¿succehirá com las altres vegadas?
«Ha de durar gayre la raresa de que sigui tant fácil posar grilletes y ceps als miseros contribuyents y tant difícil treurels als pobres negres de Cuba?»
Vaja, dona, vaja: una mica més de brillo.

FANTÁSTICH.

¡AY!

—¿Cóm vá la esquerra?—¿No ho sab?

A pesar d' aquells sermons prometent innovacions, fins are no n' ha fet cap. Ningú encare ha sapigut si 'l govern es mort ó viu; pero algun bromista diu que tan solzament es mut. Lo cas es que passen dias, los Consells se repeteixen y al fi no més discuteixen nimietats y tonterias. Los seus amichs van dihent qu' esperém tranquilament, pues la cosa vol espay...

—¡Ay!
—Siga per fondas influencias, siga per algun misteri, dintre 'l mateix ministeri ja hi han hagut divergencias; y per no deixá aquells vicis propis del geni espanyol, cada dia, poch ó molt, se fa corre que hi ha crisis. Hi ha esquerrans que ab molta gracia van desfent part del que han dit, y altres posan en olvit alló de la democracia. De modo que, ara com ara, aquesta esquerra preclara sembla molt un guirigay...

—¡Ay! ¡ay! ¡ay!
—Lo que 's deya de disordre las Cortis, quan los convingués, avuy ja resulta qu' es difícil de resoldre. Lo matrimoni civil ab tot y 'ls crits encomiástichs dels demócratas dinástichs, está jeyent tot tranquil. ¡Qué més vol! La font del dret, lo sufragi universal, á causa dels vents... de dalt, s' ha enconstipat un xiquet. Y hasta algú ja diu per 'quí, que, si d' ells ha de vení, casi que no 'l tindrem may...
—¡Ay! ¡ay! ¡ay! ¡ay! ¡ay! ¡ay!

C. GUMÁ.

Los pintor ¡quin quadrol
En primer terme, un home, un alféres, contant diners sobre una taula. Paisatge al fondo. Un dia trist y sense llum. Los núvols los formaria 'l fum de una descarga.
Sobre 'l terreno hi posaria 'l cadáver de quatre sargentos.

Títol del quadro: «L' herencia de Judas.»

Avants de que sortis lo folleto de 'n Siffler, sembla que alguns homes civils y bastants militars van rebre una carta amenasantlos ab comprométrels sino aprontavan una quantitat que generalment variava entre sis duros y 800 rals.

¡Quina llástima que no tinguem un Gil Maestre á cada provincial!
D' aquesta manera no hi hauria timadors.

Extracte de un article del *Porvenir* de Madrit:

«Los governs de la restauració tenen molt mala má. Quan volen realisar un de aquells projectes que altres governs solen realisar per medis honrats, fican la má en los caus ahont formigujan las serps del presiri y del patíbul.

«Anys endarrera per vigilar á n'en Ruiz Zorri! la van elegir com á cómplice á un presidari. Per salvar en Agost la monarquia, varen pendre per auxiliar á un assessi. Per espiar als emigrats destacan á Fransa y Suissa alguns presidaris y estafadors. Y are per llansar sombras de difamació sobre 'ls republicans s' entregan á un libelista assalariat.

«Y aquestos cómplices dels governs troban sempre, no sols l' impunitat sino 'l premi. Tractan ab respecte als lladres y als timadors. Tal vegada en ells hi ha un germen, un gobernador, un jefe de policia ó un director general.

«Si 'us trobéu ab un assessi, deixeu-li 'l zcera. Tal volta marxa á la cantonada á consolidar las instituciones...

«Criminals perseguits per la restauració: los periodistas de per tot arreu. Personas constituidas en autoritat: los lladres de Barcelona. En altres temps, diu un epigrama: penjavan los lladres de las créus, avuy las créus penjan del lladres.

«Los governs de la restauració han premiat l' assassinat del carrer de la Fresa; han tractat de asegurar la impunitat del homicida del carrer de las Infantas; han galardonat al assessi de Santo Domingo de la Calzada; han consentit á despit del clamoreig de la premsa 'l robo á Barcelona, y acaban de acullir amorosamente á un desertor, encarregantse de l' edició y propaganda de sas obras literarias...
«Avuy estém ab més rahó qu' en temps de O'Donnell, en un presiri *suelto*...»

Novas víctimas:
A causa de la sublevació de Agost, han sigut condemnats á cadena perpétua 'ls sargentos Calleja, Vega (Lisardo), Vega (Pere) y Bendito; á 10 anys de presiri 'ls sargentos Morales, Raso y Chillaron; á 6 anys los cabos Calleja y Ortique; á 6 mesos de arrest los sargentos Soler Ruiz y Garcia, á 4 Fernando Sanchez, y á 2 Fernando Lopez. Dels quatre sargentos condemnats á cadena perpétua n' hi ha tres que son casats y un que t'è dos fills.

En Siffler d' aquesta feta estrenará uns pantalons.

En Cánovas está cansat y decaigut y fins ha parlat de retirarse á la vida privada.

«Pero no tingan por, no ho farà. Al revés: fins hi ha un periódich, lo *Brusi*, que 'l creu capás de fer un d' aquells salts que feya Mr. Thiers «ab qui, diu, t'è en Cánovas molts punts de contacte.»

Aixó vol dir qu' en Cánovas morirá republicá.
¡Jesus, Maria, Joseph!

A Fransa han secularisat las campanas de las iglesias.

Aixis m' agrada: que todas las campanas se posin al nivell de la de GRACIA.

Goberna l'esquerra, es á dir lo partit més lliberal possible dintre de la monarquia.

Goberna l' esquerra; pero á Manresa continuan tenint un Ajuntament carlista.

Un cop l' esquerra está admesa com á proba de alegria, los lliberals de Manresa menjan carli per tot dia.

Ja fá dias que 'l *Brusi* no somía més que revolu-

cions. *La revolució está feta* deya aquesta senmana. Y en un article afegia:

«Y lo pitjor de tot es que mentres vivim en una situació que pot molt bèn dirse hizantina, poden arribar los turchs y apoderarse de tot.»

¿Los turchs?... Nada, avuy mateix me compro un casquet. Jo vull ser turch.

La manifestació dedicada á la memoria de 'n Figueras, sigué un acte imponent. Hi assistiren més de 12 mil republicans, se pronunciaren discursos molt sentits y d' allá 'n sorti la bona inteligencia y 'l concert de tots los amants de la república.

Endavant y fora.

Las autoritats de Madrit van impedir que la manifestació passés pels carrers del interior de la vila. Lo gobernador alguns mesos endarrera era republicá y mentres governava en Sagasta feya las manifestacions que l' hi donava la gana y passava per allá ahont volia.

La gasófia del presupuesto produheix una malaltia que ataca la memoria.

Una escepció. A l' hora de la manifestació estava reunida la *federació de treballadors*. Un d' ells vá demandar que se suspengués la sessió á fi de que tots los presents poguessen assistir al acte. Vivas protestas.

Es molt trist consignarho; pero es veritat. A major abundament digué un altre que 'ls drets politichs no importavan res al treballador y que l' obrer no havia de anar á las Cortis «perque 'l qu' es ferrer s' olivaria del martell y 'l qu' es fuster de la garlopa.»

Ideas extraviadas. Perque ¿qué fora del obrer sense 'ls drets politichs conquistats pels partits democrátichs?

Y respecte al obrer que vá á las Cortis, un ne coneixém nosaltres que després de ser diputat y senador, vá tornar al taller y encare teixeix.

Treballadors, desconfieu de aquests redemptors que 'us tenen en tant mal concepte.

Un escriptor de Madrit ha sigut condemnat á quatre anys de presiri. Sens dupte preguntaran vostés si aquest periodista ha comés algun dericte: si ha robat ó ha assassinat, ó estafat.

No senyors: ha traduhit un xiste de un periódich portugués; un xiste contra la religió. Avuy un xiste costa quatre anys de presiri.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Llivia, mentres feyan una professó de *Hijas teresianas*, lo fiscal estava distret ab casquet posat y 'l rector vá interpelarlo dihentli:—Tréguis la gorra ó sino preneh testimonis.—Y encare sort que no se'n vaja adonar lo vicari, preocupat com estava ab las tals *hijas*, que sino 'l vicari, ex-capitá carli, ab una ferida y tot, sens dupte l' hi hauria dit:—Tréguis la gorra ó sino ordeno que 'l fusellin.

Un capellá de Manresa, ab uns que duyan la gorra, vá emplear una forma molt cortés. Ab véu airada vá cridar:—«Trayéuvos la gorra ¡animals!» ¡Quina frasse més mística!

Vilafranca dias endarrera vá presenciar un espectáculo edificant. L' arcalde, un ex-demagogo que á l' any 73 volia tallar lo cap á tots los que duyan sombrero, vá anar á rebre á una missió de Jesuitas, los quals eran acompanyats al cant de «*Ruca el infierno, brame Satan*». Mentres tant l' Ajuntament verdader de aquella vila, á pesar de haver sigut reelegit per la població, está suspés. Gracias á una autoritat de Barcelona que porta unas patillas molt llargas.

Un predicador de Darnius després d' empéndrelas contra 'ls cafés, cassinos y balls, vá rebatre 's contra 'l liberalisme. En cambi vá prometre l' absolució á qualsevol que anés á trobarlo al confessorari encare que hagués fet més pecats (paraulas textuales) que tots los espanyols junts. Un cubell aixis sempre es una ganga.

A Granollers, un missionista predicava ab tanta furia, que vá agafar un atach de feridura.—L' arcalde de la mateixa població hauria de ser una mica més tolerant ab los lliure pensadors que son tant honrats com pujan serho 'ls católichs. En la qüestió de colocació de coronas sobre 'l sepulcre de un lliure-pensador vá fer un arcalde, no permetent que hi hagués discurs; y vá ferne un altra retrassant un dia l' enterro del cadáver de la filla de un lliure-pensador, tant sols porque havia de verificarse lo dia dels morts en que 'ls católichs acostuman á anar al cementiri. Per aquesta consideració injusta, 'l cadáver vá estar á la casa 48 horas y aixó, Sr. Arcalde, fins podia alterar la salut pública. Ja véu que la cosa passa de taca d' oli.

A Ripollet hi ha un curandero anomenat Tamborella obrer de la iglesia y company inseparable del rector. A una minyona que sufreix una afecció nerviosa han comensat á dir que t'è 'ls dimonis al cos, que la seva madrastra l' ha embruixada, y are mentres l' hi treuhen los dimonis, hi ha á la casa cada escándol que canta 'l credo. Lo tribunal hauria d' evitar aquest abús del curandero Tamborella y del rector Mossen Nyola.

LA REFORMA.

Señor alcalde mayor: ¿qué fa aixis tant arrupit?

¿Qué s' ha fet aquell delit?
¿Qué s' ha fet aquell calor?
¿No pot dedicá una estona
á convertir en realizable
la apremiant é indispensable
reforma de Barcelona?

¿De qué serveix lo que fan
vosté y tots los seus amichs,
sempre parlant d' embolichs,
ó punxantse ó disputant?
¿Que no véu que 'l gran ardor
que ara desplegan vostés,
al fi no serveix de res,
señor alcalde mayor?

Vosté lo que déu y pot
es acabá aquest embull
entre en Cabot y en Gasull
y entre en Gasull y en Cabot.
Aquesta luxa disforme
aquí no 'ns hi fa cap falta:
busqui materia més alta;
¡la reformal ¡la reformal!

Si no s' ho pren desseguit
ab un riqüet més d' amor,
señor alcalde mayor,
acudiré á Madrid.
Y allí diré seriament
que, si s' ha de reformar,
primer s' ha de comensar
reformant l' Ajuntament.

C. GUMÁ.

DEYAN que á n' en Siffier, autor del
folleto contra en Ruiz Zorrilla, l' ha-
vian agafat y que se l' hi formava
causa.

Jo fins crech que 'l fusellarán.
Ab balas de xocolata.

De un periódich de Madrid:
—Senyoret, una caritat per amor de Déu, que no
tinch res per menjar.
—«Home ¿y per aixó 'us apuré? Escribin un folleto
contra en Ruiz Zorrilla.»

Un xicot de setze anys vá anar á cullir aglans al
Pardo, siti real, y un guarda-bosch, al primer Déu-te-
guart l' hi venta una perdigonada.

¡Bravo! Que robin á Barcelona, no hi fá res: que de-
sapareguin los efectes estancats de Valladolid no im-
porta, mentres hi haja qui vigili 'ls aglans del rey.

Diu l' *Eco de Navarra* que l' ex-gobernador de
Barcelona ha arribat á *San Esteban* lo seu poble natal.
Per res del mon voldria ser fill de aquest poble.
Sempre pensaria que Sant Esteve vá morir á cops de
pedra.

Tothom torna á estar bó: en Moret, en Sagasta, en
Cánovas, en Sardoal.
Tothom, menos lo país. Lo país está fet una llástima.

Sobre 'l sufragi universal, diu l' *Epoca*, ó siga 'l
Brusi de Madrid:

«Lo sufragi universal fundat ab lo número, vol dir
que tres lladres tenen més rahò que dos guardia-
civils.»

¿Y l' sufragi restringit?
Lo sufragi basat en la riquesa vol dir que un burro
rich té més rahò y més inteligencia política que una
reunió de sabis que no paguin contribució.»

¡Gran idea! Lo ministre de Foment ha nomenat una
junta perque confeccioni á costa del Estat un *Llibre*
d' or.

Un llibre d' or, dirán vostés, deurán confeccionarlo
per consignarhi tots los professors d' ensenyansa, que
propagan l' il·lustració, tots los sabis que refinan la ci-
vilisació; tots los inventors que la perfeccionan.

No senyors: s' hi consignará una cosa millor: lo
Llibre d' or está destinat á contenir la genealogia de
tots los caballs de rassa que hi há á Espanya.

Desd' are 'ls pobladors de la Peninsula están divi-
dits en dos categorías: caballs de rassa, y qui diu ca-
balle de rassa diu ministres; y burros, y qui diu burros
diu contribuyents.

Llegeixo:
«Las relaciones entre los Sres. Martos y Posada son
un tanto tirantes.»

Tirantes, traduhit al catalá, vol dir elástichs.
Y verdaderament, tant en Posada com en Martos pèl
cas servirian, perque 'n son molt d' elástichs.

Síntesis del discurs de 'n Moret als gobernadors
novament nomenats:

«Guerra al caciquisme. Guerra sense compassió ni
miraments.»

Final del discurs:
«Y are, senyors, anéu á veure 'l Duch de la Torre y
á n' en Sagasta. Ells acabarán d' explicarvos com vos
ho havéu de fer per acabar lo caciquisme y guanyar
totas las elecciones.»

Llegeixo en l' *Iberia*.
«Creym que 'l Sr. Sagasta y 'l Govern marxarán d'
acort.»

Entenémnos: ¿Marxarán ó menjarán?
Dihen que 'l príncep imperial de Alemania ja no
entrará á Espanya per Barcelona, sino per Valencia.
Ho sento per dos motius.
Primer, pèl Sr. Rius y Tauler que no podrá fer gala
de las sevas patillas.
Segon, pèl cònsul francés, que deixarà de rebre mol-
tas targetas del gran número de admiradors que té
aquella república á Barceiona.

Lo Duch de la Torre se 'n vá d' embaixador á Paris.
O en altres termes: lo govern lo fá anar á la Repú-
blica. ¡Felis viatge!
Jo ho crech que 'l tindrà felis. Figúrinse que ner
gastos de viatge. l' hi senyalan 25.000 duros, y 60,900
cada any per fè 'l maco á Paris.
Per aquest viatge si que 's necessitan alforjas.

Los periódichs russos están molt cremats y ab rahò.
Ca'cutin que han descubert alguns oficials alemanys
disfressats que estavan estudiant las fortificaciones de
la frontera.

¿Disfresas en aquest temps? Créquin que jo me las
hauria tretas de casa á cops d' escombra.

Al general Baldrich l' han deixat cessant de la di-
recció de Sanitat.
Bialó, no fém .. etc.

Encare que 'l célebre Camacho no es ministre d'
Hisenda per aixó té un representant permanent en lo
ministeri que probablement no se'n mourá may m' s.
Aquest representant se diu: Sr. Déficit. Es un suc-
jecte de molta gana, que menja molt y no 's véu may
satisfet.

Vostés recordarán que quan en Camacho era minis-
tre, pèl govern tot eran glorias: las contribuciones au-
mentadas, havian de sobrar diners, per forsa.
Donchs are resulta que hi ha un déficit de 32 milions
de pessetas.

Lo déficit d' Espanya es un pou sense fondo: es inú-
til que tractém d' ompir-lo.

A Barcelona, temps endarrera vá suicidarse un pre-
dicador, lo Pare Barrios.
Donchs á Praga encare ho fan millor. Lo bisbe de
Praga acaba de suicidarse, penjantse de una viga.
Srs. del *Brusi* y del *Correo catalán*: aquí tenen un
assumpto magnífich per escriure un article sobre la
falta de creencias... del clero.

Entre botiguers:
—Tot está paralisat Sr. Lluch, tot enterament.
—No me 'n parli. Sembla que 'ls diners s' han fòs:
no 's vén res.
—Calli, home, tant com aixó....
—Qué vol dir?
—Vosté diu que no 's vén res, y jo avuy m' hi ha-
gut de vendre un sobre-todo.

Entre un metje y 'l seu client.
Lo client:—Bueno, Sr. Doctor, diguim quan l' hi
dech per la seva asistencia?
Lo doctor:—Doscents quaranta rals.
—Ay, ay, veig que aquest any me cobra dos duros
més que l' any passat. ¿Per quin motiu?
—Recordis que aquest any l' hi he fet dos visitas
més á casa seva.
—Está bè; pero vosté recordis que jo que soch un
home molt fi, las hi he tornadas.

Un empresari havia arrendat un teatro de una ciu-
tat poch important y 'l pobre vá quebrar.
—Pero home, l' hi deyan ¿perqué no vá posar fun-
cions d' espectáculo?
—¿Y are? ¿Encare l' hi sembla poch espectáculo una
compañia morta de gana?

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Im-pres-si-ó.*
2. MUDANSA.—*Capa-Tapa.*
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Sobradiel.*
4. TRENCA-CAPS.—*Llagostera.*
5. GEROGLIFICH.—*Per persianas á las finestras.*

Han endevinat totas cinch solucions los ciudatans
Xarrapeta y Pau Burrango: 4, Dos Liberals; 3, Xafa-ratas,
Tarumba y Estirabots; 2, Resquicias; y 1 no més Birolet
de Sant Guim.

XARADA.

Hu-tres la Claretá
ab en Sebastiá:
dos-tres la Teclata
quan no vol parlá.
Una *hu-dos* molt grassa
posseheix D. Eudalt,
y sempre á la plassa
trobarás total.

RAMON ROMANISQUIS.

ANAGRAMA.

Ahir va dirme en Pasqual
parlant de fè un edifici
qu' en lo carrer del Hospici
la *Tot* vol fers' hi un total.

SASTRE DE PALAFRUGELL.

TRENCA-CLOSCAS.

MALA CAPA DE 'N GARCIA.

Ab aquestas lletas combinar la títol d' un periódich.
SIMON DE SEDRUOL.

ROMBO.

· · ·
· · ·
· · ·
· · ·
· · ·

Omplir los punts ab lletas que horisontal y verticalment
digan: 1.ª ratlla, consonant.—2.ª, licor.—3.ª, teatro.—4.ª,
sustancia dolça.—5.ª, una vocal.

JUNTA DEL ESPARVER.

GEROGLIFICH.

:: + ::
BRI
—
:::
BRI
ahir
:

DOS LIBERALS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
datans J. Forgeron et Cherchaí, Piuas, J. M. F. de Petits. Dos Libe-
rals, J. Reig y V. y Aguilera.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch
lo qu' envian los ciudatans H. Franc, M. Ferrer y Pich, Angel Sa-
labert y B., M. Badiellas, Truca y Retruca, F. Sagrista, Plaga de la
parroquia, Nyit de la Bepa Rol y Un Manresa J. E. E.
Ciutada Campaner de la Campana de Gracia: No pot insertarse.—
Juli: La poesia encare que ben feteta es frivola.—M. B.: Vá bé. Fassi
'l favor de passar per la llibreria de 'n Lopez y demani al Sr. Enri-
quet, que vol coneixe'l.—Rasquicias: Insertarém lo rombo.—Nofre
y Marieta: Idem rombo y geroglífich.—Rapp: Idem rombo.—Dos Li-
berals: Idem dos quéntos.—Aguileta: Insertarém casi tot lo que 'ns
envia.—Dos Liberals: Idem geroglífich y ters de paraulas.—J. M. F.:
Idem logogrifo numérich y conversa.—J. Forgeron: Insertarém lo
trenca-closcas.—A. Arús: Idem quéntos y conversa.—V. J. M. La
poesia es fluixa y del género serio.—J. Reig V.: Insertarém molta
cosa de lo que 'ns remet.—Coro de l' Allada:—No estranyli la tar-
dansa. ¿No véu que 'n tenim tants per insertar?—Pepeí del Carril:
Lo vers endecassilabo exigeix una gran acentuació.—Florian Marti:
La poesia vá bé.—Un suscritor: Sentim que l' incens que cremém á
n' en Gil Maestre á vosté 'l fassa estornudar, y ho sentim per vesté.—
J. Raspall: No entenem lo que vol di.—Ciudadans J. P. M. (Masnou),
Un lector de la Campana, (Montblanch), S. B. (Argilaga) y F. J.B.
(Tarragona): La semana entrant ne parlarém: avuy teniam excés d'
original.—Ciudadans S. F. (Granollers) y T. E. (Ripollet): Quedan
complacuts.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

UN FOLLETO FALLAT.

Inútil que 'ls pigmeos dela monarquía tractin de tacar l' honra de un honrat republicá.